

- בעניין: 1. צאלח -
2. עמירה -
3. חלאה,
4. מחמוד,
5. | עופי,
6. חנדקגי,
7. ה"מוקד להגנת הפרט"

כולם מיוצגים ע"י ב"כ עו"ד אנדורה רחנטל

מספר רשיון 11864, מרח' יפו 33, ירושלים 94221

טלפון 250458, פקסימיליה 259626

העותרים

ג ג ד

1. מפקד כוחות צה"ל בגדה המערבית

2. שרות הבטחון הכללי

המשיבים

עתירה למתן צו על תנאי

כבוד בית המשפט מתבקש להזמין את המשיבים או מי מטעמם לבוא וליתן טעם:

1. מדוע אין הם משיבים לפניוהיה של עותרת מספר 7 תוך פרק זמן סביר, בעניינם של העותרים מספר 1 עד 6 וכן בעניינם של פונים אחרים של עותרת מספר 7;
2. מדוע אין הם מנמקים את החלטותיהם הדוחות את הבקשות לאישורי יציאה של העותרים 1 עד 6, ואת כדבר שבשיגרה;
3. מדוע הם מתנים הנפקת אישורי יציאה לחלק מן העותרים, כפי שיובהר להלן, בשיתוף פעולה וסיוע להם או למי מטעמם;
4. מדוע הם מסרבים להנפיק אישורי יציאה לעותרים מספר 1 עד 6.

ואלה נימוקי העתירה

1. הרקע לעתירה

עתירה זו עניינה בארבעה נושאים: אי מתן תשובות לפניוטיה של עותרת מספר 7 תוך פרק זמן סביר; אי מתן נימוקים, כדבר שבשיגרה, במקרה של סירוב להנפיק את האישור המבוקש; התניית מתן אישורי יציאה לחלק מן העותרים בשיתוף עפולה עם המשיבים; סירובו של המשיב, או מי מטעמו, להנפיק אישורי יציאה לעותרים מספר 1 עד 6.

2. העותרים

א. עותר מספר 1

- 1א. עותר מספר 1 הינו יליד 1925 אשר עבר סידרת ניתוחי לב, ונכון ליום זה הינו זקוק לטיפול רפואי, ומעקבים ממושכים בבית חולים שבירדן. העתק מדו"ח רפואי מבית חולים "מוקאסד" מצ"ב ומסומן באות ע' 1.
- 2א. ביום 13.8.1991 פנתה עותרת מספר 7 אל היועמ"ש של משיב מספר 1 בבקשה לאשר את יציאתו של עותר מספר 1 לירדן על מנת לקבל טיפול רפואי חינום. בשולי הפניה, בסעיף 5, התבקשה הרשות, בזו הלשון:

אבקשך ליידע אותנו האם יש מניעה ליציאתו לפרק זמן של חודשיים, כדי לקבל הטיפול הנדרש, ואם כן - מהן הסיבות לכך.

- 3א. ביום 14.10.1991 שוגרה תשובה סתמית מטעם משיב מספר 1 הדוחה את הבקשה.
- 4א. ביום 31.1.1992 פנה ב"כ העותר אל גב' נילי ארד, מנהלת מחלקת בג"צים בפרקליטות המדינה, בבקשה לסייע בענייניו של העותר. העתק מפניה זו מצ"ב ומסומן באות ע' 2.
- 5א. תשובה טלפונית לפניה זו התקבלה מפיה של עו"ד גנסין, מפרקליטות המדינה, אשר מסרה לב"כ העותר כי "העותר שוחרר ב-1985, וכי לאחר שחרורו, בסוף שנת 1989, הוא הופלל ע"י שניים, אחד מהם הוא בנו, בכך שהוא החזיק אמל"ח, נפצים חשמלאים וכו'". יצויין כי למרות החשדות הנ"ל, לא הוגש נגד עותר מספר 1 כתב אישום.
- 6א. ביום 7.1.1993, עם פתיחת השנה החדשה, פנתה עותרת מספר 7 פעם נוספת בענייניו של עותר מספר 1. העתק מפניה זו, אשר הינה אחד המוקדים של עתירה זו, מצ"ב ומסומן באות ע' 3.
- 7א. יצויין כי אף במכתב אחרון זה, נספח ע' 3 לעתירה, התבקשה הרשות לנמק את החלטת

הסירוב, במידה ותהיה כזו.

- 8א. עותרת מספר 7 פנתה שוב ליועמ"ש של משיב מספר 1 ביום 5.2.1993, ביום 9.3.1993 וביום 25.5.1993 במכתב מקובץ. העתק ממכתב אחרון זה מצ"ב ומסומן באות ע' 4. עניינו של עותר מספר 1 מופיע בסעיף קטן ו'.
- 9א. תצהיר עותר מספר 1 מצ"ב ומסומן באות ע' 5. תצהיר בן העותר, המכחיש את הדברים הנ"ל שנמסרו לב"כ העותר מפי עו"ד גנסיץ, כפי שצויין בסעיף א' 5. לעיל, אף הוא מצ"ב מסומן באות ע' 6.

ב. עותרת מספר 2

- 1ב. עותרת מספר 2 הינה ילידת 1969, תושבת שכס הלומדת באוניברסיטת אל נ'אגח בחוג לחוק ופוליטיקה, שנה שלישית.
- 2ב. ביום 27.10.1991 פנה ב"כ העותרת אל היועמ"ש של משיב מספר 1 בבקשה לאפשר את יציאתה לירדן.
- 3ב. ביום 31.3.1992, לאחר תזכורות בכתב מיום 20.1.1992, מיום 4.3.1992 ומיום 10.3.1992, שוגרה תשובה מטעם משיב מספר 1 הדוחה את הבקשה. העתק מתשובה זו מצ"ב ומסומן באות ע' 7.
- 4ב. ביום 3.5.1992 פנה עו"ד יובל, מעותרת מספר 7, אל היועמ"ש בבקשה ליתן נימוקים לסירוב הנ"ל. ביום 31.5.1993 שוגרה תשובת הרשות הקובעת כי

יציאותיה של הנ"ל נוצלו לשם העברת מסרים בין פעילי פעילות חבלנית עויינת וכן לגיוס תושבי האזור לפעילות חבלנית עויינת באופן המסכן את בטחון האזור. אשר על כן החליט מפקד כוחות צה"ל באזור שלא להתיר יציאתה אל מחוץ לאזור.

העתק מתשובה זו מצ"ב ומסומן באות ע' 8.

- 5ב. ביום 2.3.1993 חודש הטיפול בבקשת העותרת בסיוע עותרת מספר 7. העתק מפניה זו מצ"ב ומסומן באות ע' 9. כן התבקש היועמ"ש של המשיב "במקרה של סירוב או התניה, נא פירוט הסיבות לכך".
- 6ב. שוגרו תזכורות מטעם עותרת מספר 7 אל משיב מספר 1 ביום 16.4.1993 וביום 5.5.1993 אך לא התקבלה תשובה כלשהי במשרדיה של עותרת מספר 7.

7. תצהיר עותרת מספר 2, המכחישה, בסעיף 7, מכל וכל את הנטען נגדה ומוסיפה ומצהירה כי מטרת הביקור היא אך ורק לביקור משפחה וכי אין לה כל כוונה לנצל הביקור למטרה בלתי חוקית כלשהי, מצ"ב ומסומן באות ע' 10.

ג. עותר מספר 3

11. עותר מספר 3, יליד 1955, תושב ג'נין, נשוי ואב לבת, מנסה לצאת לירדן מאז שנת 1990. משיב מספר 1, או מי מטעמו אישר את יציאתו של עותר זה בתנאי שהוא ישהה מחוץ לגבולות הגדה במשך שלוש שנים רצופות, כלומר בתנאי של הגליה מרצון.

12. עותר מספר 3 נעצר בעבר ואף נשפט בבית המשפט הצבאי בשכם ל-10 שנות מאסר; הוא שוחרר שנה ושלושה חודשים לפני תום תקופת המאסר, בשנת 1982. העותר היה עצור מנהלי בתקופה אשר מחודש אוקטובר עד אפריל 1989. הוא קיבל תעודת זהות מיוחדת מחודש מאי 1989 עד חודש מרץ 1990.

13. לעותר ארבעה אחים השוהים בירדן ואח נוסף השוהה באיטליה.

14. תצהיר העותר, בו הוא מצהיר בסעיף 8 כי המטרה היחידה של נסיעתו לירדן היא לביקור משפחתי, מצ"ב ומסומן באות ע' 11.

15. עותרת מספר 7 החלה את הטיפול בעניינו של עותר זה בפניה מיום 14.2.1992 אל היועמ"ש של משיב מספר 1. בתשובה מיום 15.3.1993 נכתב כי אם יסכים העותר להגליה מרצון לתקופה של 3 שנים הוא יוכל לצאת.

16. ביום 3.1.1993 חידשה עותרת מספר 7 את הטיפול בעניינו של העותר על מנת לבדוק אם חל שינוי בעמדת משיב מספר 1. העתק מפניה זו מצ"ב ומסומן באות ע' 12.

17. לפניה זו לא התקבל כל מענה.

18. עותרת מספר 7 פנתה בתזכורות בכתב למשיב מספר 1 ביום 17.2.1993, וביום 16.3.1993 ובמכתב מקובץ, נספח ע' 4 לעתירה, ביום 25.5.1993, בו הוא מופיע בסעיף קטן ה'.

ד. עותרת מספר 4

17. עותרת מספר 4, ילידת 1954, עבדה כמורה בעג'מאן שבנסיכות הערביות במפרץ. היא חזרה לגדה המערבית בחודש אוקטובר 1987. משכורתה של העותרת הופקדה בבנק הערבי בעג'מון, וכאשר היא סיימה את עבודתה, היא העבירה את כספיה וחשבונותיה ל"בנק הערבי" שבירדן. בנוסף ברשותה חשבון בבנק "אל-אסכאן" ברבת עמון. העותרת מבקשת לצאת לירדן על מנת לסדר את העברת כספיה לבנק בגדה המערבית. תצהיר העותרת מצ"ב ומסומן באות ע' 13.

27. ביום 15.10.1992 פנתה עותרת מספר 7 בענינה של העותרת, לאחר שעותרת מספר 4 הוחזרה על עקבותיה מהגשר ביום 28.7.1992. העתק מפניה זו מצ"ב ומסומן באות ע' 14. שוב יצויין כי בשולי המכתב, ביקשה עותרת 7, כדלקמן:

5. נבקשך ליידע אותנו האם יש מניעה ליציאתה ואם כן, נא פרטי הסיבות לכך.

37. עותרת מספר 7 פנתה אל היועמ"ש של משיב מספר 1 ביום 6.1.1993, ביום 15.2.1993 וביום 11.3.1993. ביום 4.3.1993 נמסר לעותרת 7 כי

בדיקת בקשת הנ"ל ליציאה מהאזור אורכת זמן ארוך מהרגיל.

עם קבלת תשובה בעניינה - נודיעכם דבר.

העתק מתשובה זו מצ"ב ומסומן באות ע' 15.

47. עותרת מספר 7 פנתה שוב בתזכורת אל משיב מספר 1 ביום 18.4.1993 וביום 25.5.1993, נספח ע' 4 לעתירה, בו היא מופיעה בסעיף קטן ב'. מה-15.10.1992 משיב מספר 1, או מי מטעמו, נכון ליום כתיבת שורות אלה, טרם סיים את בדיקת עניינה של עותרת מספר 4.

ה. עותר מספר 5

17. עותר מספר 5, יליד 1962, סיים ברומניה לימודי הנדסת מכונות בין השנים 1981 ו-1989 ועובד כעת במקצועו בעיריית טול כרם.

27. העותר הכיר במהלך לימודיו, אשה רומניה בשם אלתינוביץ אשר גרה כעת בהמבורג שבגרמניה. בכוונתו לשאת אותה לאישה.

37. בחודש ספטמבר 1992 הגיש העותר בקשה לקבלת תעודת מעבר בממשל בטול כרם. הבקשה סורבה. בעקבות הגשת הבקשה זומן העותר ע"י קפטן העונה לכינוי "אבו ג'זאלה" ממשיב מספר 2 אשר הציע לו לשתף פעולה עם השב"כ בתמורה למתן התעודה המבוקשת. משסירב העותר להצעה, סירבה הרשות לבקשה.

47. יצויין כי העותר ביקש לצאת את השטחים לגרמניה על מנת להתחתן וכן על מנת לעבור קורס השתלמות מטעם השוק המשותף. עוד יצויין כי העותר מבקש לצאת על פי תעודת מעבר על מנת לנסוע דרך נתב"ג חזאת כדי לחסוך מעצמו את הבירוקרטיה הירדנית

המצריכה המתנה ממושכת וכן הוצאות נכבדות.

- 5ה. ביום 5.1.1993 פנתה עותרת מספר 7 בעניינו של העותר אל היועמ"ש של משיב מספר 1. העתק מפניה זו מצ"ב ומסומן באות ע' 16. הרשות התבקשה, בסעיף 7 למכתב זה לציין את הסיבות המפורשות במקרה של מניעת יציאה.
- 6ה. לפניה זו לא התקבל כל מענה.
- 7ה. עותרת מספר 7 פנתה למשיב מספר 1 בתזכורות ביום 15.2.1993, ביום 9.3.1993, ביום 18.4.1993 ובמכתב מקובץ, נספח ע' 4, מיום 25.5.1993, בו הוא מופיע בסעיף קטן ב'.
- 6ה. תצהיר העותר מצ"ב ומסומן באות ע' 17.

1. עותר מספר 6

11. עותר מספר 6 הינו תושב הכפר עלאר, נפת טול כרם, יליד 1963 נשוי ואב לשתיים. הוא שב לגדה ביום 28.3.1992. שלושה חודשים לאחר מכן, דהיינו ביום 28.6.1992 נכנסו אשת העותר וילדיהם לגדה על פי רשיון ביקור. אשת העותר וילדיהם יצאו את הגדה ביום 30.9.1992. העותר ניסה לצאת יחד עם משפחתו, אך הוחזר מהגשר.
- העותר ניסה, כעבור חודש, ביום 30.10.1992 לצאת שוב מהשטחים ולהצטרף לבני משפחתו, וגם הפעם נמנע ממנו והוחזר על עקבותיו.
21. העותר פנה מיוזמתו אל קפטן "צור" מהמשיב מספר 2 בטול כרם. קפטן "צור" התנה מתן אישור היציאה בשיתוף פעולה עם השלטונות. העותר סירב; ובעקבות כך סירבה הרשות לאשר את יציאתו.
31. העותר מעודו לא נשפט.
41. העותר ניסה, בתחילת קיץ 1993, לקבל רשיון ביקור עבור אשתו וילדיו. הבקשה סורבה.
51. תצהיר העותר מצ"ב ומסומן באות ע' 18.
61. עותרת מספר 7 פנתה ליועמ"ש של משיב מספר 1 ביום 24.2.1993 בבקשה לאשר את יציאתו של העותר לירדן. כן התבקשה הרשות, במקרה של סירוב, לפרט את הסיבות לכך. העתק מפניה זו מצ"ב ומסומן באות ע' 19.
71. לפניה זו לא התקבל כל מענה.
81. עותרת מספר 7 שיגרה תזכורות ביום 12.3.1993, ביום 15.4.1993 וביום 25.5.1993, נספח ע' 4 לעתירה, בו הוא מופיע בסעיף קטן ח'.

2. עותרת מספר 7

11. עותרת מספר 7 הינה עמותה הרשומה לפי חוק העמותות, התש"מ-1980, אשר שמה לה

למטרה:

לספק סיוע לאנשים שנפלו קורבן למעשי אלימות, התעמרות או קיפוח זכויות בסיסיות מצד הרשויות, במיוחד לאלו הזקוקים לעזרה בהעברת תלונותיהם לרשויות.

במסגרת עבודתה השוטפת, מסייעת עותרת מספר 7 לתושבי השטחים המוחזקים לצאת את השטחים כאשר הם נתקלים בסירוב הרשות לבקשותיהם.

3. הפן המשפטי

א. עותרת מספר 7 הינה עמותה הרשומה כחוק אשר אחד מאפיקי פעילותה הינו מתן סיוע לאוכלוסייה הפלסטינית הגרה בשטחים המחזקים ע"י משיב מספר 1. בין היתר פועלת עותרת מספר 7 אצל משיב מספר 1 להשגת אישורי יציאה דרך גשרי הירדן עבור מבקשים שבקשותיהם סורבו ללא הנמקה או טעם או מנימוקים או מטעמים פסולים. תושב השטחים המבקש לצאת מהגדה דרך גשרי הירדן ומוחזר ע"י השלטונות, הכפופים למרותו של משיב מספר 1, מופיע בקובץ מנועי יציאה. כדי לערר על סיווג זה פונה בדרך כלל עותרת מספר 7, בכתב, אל יועצו המשפטי של משיב מספר 1, היושב בבית אל. למעשה כתובת זו מהווה אך ורק צינור למעבר הערר מהיועמ"ש אל מפקד כוחות צה"ל בנפת מגוריו של המבקש. לאחר קבלת אישורו של מפקד הנפה, מעביר היועמ"ש של משיב מספר 1 את הערר למשיב מספר 2. משיב זה הוא המחליט בפועל בקשר לגורל הערר. ללא אישורו של משיב מספר 2 לעולם לא יאושר למבקש לצאת מהגדה. העותרים טוענים כי תפקידו של משיב מספר 2 אינו מוגדר בחוק והוא פועל ללא סמכות חוקית. יוסיפו ויטענו העותרים כי משיב מספר 1, בדרך בה הוא מקבל את החלטותיו כפי שהוא מקבל אותן, מעביר למעשה את סמכויותיו לרשות אחרת, דהיינו משיב מספר 2, וזאת בניגוד לחוק ולכללי המשפט המינהלי.

עותרת מספר 7 מלינה על כך כי:

(א) מנגנון הבירור של משיב מספר 1 בקשר לבקשתו של תושב השטחים ליציאה מהם נמשכת פרק זמן שבעיני העותרים חורג בצורה משמעותית מפרק זמן סביר. אין העותרים מלינים על עצם הבירור, שעורכים המשיבים בקשר למבקשים, וזאת בהתחשב במציאות העכשווית בה שרויים השטחים: אולם,

כאמור, העותרים טוענים כי המשיבים משתמשים בנימוק ה"בירור" שלא בתום לב, להשגת מטרות זרות ובשרירותיות. בעידן המורדני, בו מסווג כל המידע על תושבי השטחים במאגרים ממוחשבים, אין זה סביר שהבירור בבקשה יתמשך פרק זמן כה ארוך, כפי שתואר לעיל. (ב) המשיבים אינם מציינים את הנמקותיהם ו/או הטעמים לסירוב ליתן אישור יציאה למבקש המסורב.

ב. עותרת מספר 7 טוענת כי חלה חובה על המשיבים לנמק את החלטותיהם, ואין הם יכולים להתבצר מאחורי הנימוק כי מתן אישור יציאה לירדן, לתושב השטח המוחזק הינה פעולה שבחסד ולא בזכות ועל כן אינה חייבת הנמקה.

ג. העותרים יטענו כי המשיבים אינם פועלים על פי חוק תיקון סדרי מינהל (החלטות והנמקות) התשי"ט-1958 (להלן: החוק) החל על החלטותיהם, הן מכוח החקיקה הישראלית והן מכוח כללי המשפט המינהלי הישראלי. משיב מספר 1, ועושה דברו, הינו עובד ציבור, הממלא תפקיד ציבורי על-פי-דין. כאמור מעמדו של משיב מספר 2 הינו מעורפל למדי ותפקידו אינו מוגדר בחיקוק כלשהו.

ד. משיב מספר 1 חייב לפעול על פי החקיקה הישראלית ועל פי כללי המשפט המינהלי הישראלי, כפי שנקבע בבג"צ 393/82 ג'עניאאת איסכאן נ' מפקד כוחות צה"ל באיו"ש פ"ד לז (4) 785.

העותרים טוענים כי משיבים אינם מקיימים את הוראות סעיף 2 וכן סעיף 2א לחוק. לחילופין טוענים העותרים כי אי-מתן נימוקים ע"י המשיבים להחלטות הסירוב שלהם הינו בניגוד לכללי מינהל תקין.

ה. הטיפול בבקשות היציאה של העותרים מתמשך יתר על המידה והוא נעשה במטרה לטרטר את מגישי הבקשה, לדכאם ולהטותם לשיתוף פעולה עם המשיבים, מטרות שהן זרות לסמכות המסורה בידי משיב מספר 1 על פי דין, וכן שימוש לרעה בסמכות שררה.

ו. המשיבים פועלים, מחד על פי השיקול של האינטרס הבטחוני של המעצמה הכובשת ומאידך על פי אינטרסים של האוכלוסיה המוגנת.

המשיבים, בטיפולם בבקשות העותרים, אינם יוצרים את האיזון הסביר בין שני האינטרסים הנ"ל. הם מתעלמים מהצרכים המיוחדים של העותרים 1 עד 6, ו/או לא נותנים להם משקל נאות חזת בהתחשב בנסיבות המיוחדות שבשלן הוגשו הבקשות. ז. כאשר לטענת משיב מספר 1 כי מתן אישור יציאה הינו בגדר זכות יתר יטענו העותרים כי

בקביעת סמכויותיהם לא התחשב משיב מספר 1 בהבחנה בין ממשל צבאי קצר מועד ובין ממשל צבאי ארוך מועד, כפי שהבחנה זו באה לידי ביטוי בפסיקתו של בית המשפט העליון, בג"צ 393/82 הנ"ל.

אמנם מכיר המשפט הבינלאומי בכך כי יציאתם של תושבי שטח הנתון בתפיסה לוחמתית מאותו שטח נתונה לשיקול דעתה המוחלט של המעצמה המחזיקה אך הכרה זו ניתנה על רקע תפיסה צבאית קצרת מועד ומבלי לקחת בחשבון את יחסי הגומלין ההדוקים שייתכן ויהיו בין תושבי השטח המוחזק לבין תושבי המדינה שאליה מבקשים לצאת.

לעניין ההבחנה בין ממשל צבאי קצר מועד לבין ממשל צבאי ארוך מועד מסכם השופט ברק (בעמ' 801 לבג"צ 393/82 הנ"ל):

אך טבעי הוא, כי בתפיסה צבאית קצרת מועד הצרכים הצבאיים-ביטחוניים שולטים ברמה. לעומת זאת, בתפיסה צבאית ארוכת מועד צורכי האוכלוסייה המקומית מקבלים יתר תוקף.

יחסי הגומלין ההדוקים והמיוחדים בין תושבי הגדה המערבית לבין תושבי הגדה המזרחית המתבטאים בין היתר ביחסי הקירבה המשפחתיים וכן בזיקות הכלכליות, התרבותיות והחברתיות, וכן התפיסה הצבאית ארוכת המועד מובילים למסקנה שמתן רשיונות יציאה לתושבי השטחים אינו, כפי שנטען ע"י המשיבים, בגדר זכות יתר, אלא בגדר זכות יסוד במיוחד כאשר הבקשה להיתר יציאה הינה למטרה ספיציפית מוגדרת שמפורטת בבקשה, כמו בעתירה דגן.

לסיכום, הזכות לצאת את השטחים, שייתכן והינה זכות יתר במשטר צבאי קצר מועד, הופכת להיות זכות יסוד לתושבים שנמצאים תחת שליטת המעצמה הכובשת זה יותר מ-26 שנים. טענה זו מתחזקת לאור היחסים המיוחדים בין תושבי הגדות של נהר הירדן.

משיב מספר 1 אינו יכול להתעלם או להעלים עין משיקולים אלה. התחשבות בהם צריכה לבוא לידי ביטוי בהחלטותיו בקשר לבקשות מסוג זה שבעתירה.

ח. על פי נהלי משיב מספר 1 אשר לעולם לא פורסמו, הרשות מבצעת כמעין "עיון חוזר" בהחלטותיה כאשר הפרט הנפגע פונה כעבור זמן מה בבקשה לדיון מחודש בעניינו. לכן, לטענת עותרת מספר 7, מתן נימוקים להחלטותיו מקבל משנה חשיבות. שכן מתן נימוקים כאלה יאפשר למבקש להתיחס אליהם ובמידת הצורך לתקוף אותן בהליך "העיון החוזר". עותרת מספר 7 מלינה על כך כי פעולותיו של משיב מספר 1 במנגנון ערר זה אינן ידועות ומעולם לא פורסמו ברבים.

ט. עותרים מספר 5 ומספר 6 טוענים שמשיב מספר 1 משתמש בסמכות הנתונה לו להנפיק אישורי יציאה שלא בתום לב ולהשגת מטרות זרות וזאת בהתניית מתן האישורים

המבוקשים בשיתוף פעולה וסיוע לשלטונות.

י. עותרים מספר 1 ומספר 3 טוענים כי העובדה שהם הורשעו בעבר בפלילים אינה צריכה להיות להם לרועץ. המשקל שהמשיבים נותנים לשיקול בדבר עברם הינו בלתי סביר, הן לאור הזמן הרב שעבר מאז שנשפטו והן לאור גילם המתקדם. עותרים אלה טוענים שאין זה סביר לזכור להם את עברם כל ימי חייהם.

יא. עותרת מספר 7 טוענת שהיחסים בינה לבין משיב מספר 1 צריכים להיות יחסיים של שיתוף פעולה למאן רווחת האוכלוסייה. משיב מספר 1 צריך לסייע לה במילוי תפקידיה הנשגבים. אדרבא, ההתכתבות עם עותרת מספר 7 מקילה עם משיב מספר 1 למלא את תפקידו, שכן העותרת מהווה צינור להעברת ניתונים החיונים למילוי תפקידו.

יב. שיטת הטיפול של משיב מספר 1 בבקשות לאישורי יציאה פוגעת באימון הציבור במערכת הציבורית האמורה לפועל לטובתו ולרווחתו.

יג. מהחלק העובדתי של העתירה מצטיירת התמנה הבאה:

1. עותרת מספר 7 פנתה בעניינו של עותר מספר 1 בחודש פברואר 1993 ובעניינה של עותרת מספר 2 בחודש מרץ 1993. משיב מספר 1, או מי מטעמו, לא השיב דבר, לא לפניה המקורית ולא לתזכורות.

2. המשיבים התנו את יציאתו של עותר מספר 3 בהגליה מרצון לתקופה של שלוש שנים. בחודש ינואר 1993 פנתה עותרת מספר 7 בעניינו. משיב מספר 1, או מי מטעמו, לא השיב דבר.

3. עניינה של עותרת מספר 4 עדיין בטיפול, זאת על פי פנייתה של עותרת מספר 7 מחודש אוקטובר 1992.

4. עניינו של עותר מספר 5 עדיין בטיפול, זאת על פי תשובת משיב מספר 1 לפנייתה של עותרת מספר 7 מחודש ינואר 1993.

5. הטיפול בעניינו של עותר מספר 6, אשר אינו יכול לצאת לבקר את אשתו וילדיו ואינו יכול לקבל רשיון ביקור עבורם, תלוי ועומד נכון ליום זאת מאז חודש פברואר 1993.

טו. הטענות של העותרת מספר 7 נתמכות על ידי התצהיר המצ"ב ומסומן באות ע' 20 שאליו מצורפת טבלה בה מובא חלק מהתיקים המטופלים ע"י עותרת מספר 7 בעניין אישורי היציאה.

4. סוף דבר

א. לסיום, מבקשים העותרים להפנות לדבריו של כבוד השופט ח' כהן, בב"צ 142/70 שפירא

ג' הוועד המחוזי של לשכת עורכי הדין, ירושלים פ"ד כה (1) 325

הטענה כי באין חובה חוקית לגלות, רשאי אני לכסות ולא לגלות - יכול ותישמע מפי אדם או תאגיד פרטי ... אבל אין היא נשמעת מפי רשות הממלאת תפקיד על-פי-דין. לא הרי רשות היחיד כהרי רשות הציבור, שזו בתוך שלה היא עושה, ברצותה מעניקה וברצותה מסרבת, ואילו זו כל כולה לא נוצרה כי אם לשרת את הכלל, ומשלה אין לה ולא כלום: כל אשר יש לה מופקד בידיה כנאמן, וכשלעצמה אין לה זכויות או חובות נוספות על אלה, או שונות ונפרדות מאלה, אשר הן נובעות מנאמנות זו או הוקנו לה או הוטלו עליה מכוח הוראות חקוקות.

ב. אשר על כן, מתבקש כבוד בית המשפט ליתן את הצווים המבוקשים ולהפכם להחלטיים.

ירושלים, היום ה-19.7.1993

אנדרה רחנטל, עו"ד

ב"כ העותרים

המוקד להגנת הפרט
רחוב אבו עוביידה 2, ירושלים 97200
טלפון 02-283555, פקס 02-894438

תאריך: 31.01.92

בתשובתך נא ציין: 2258

ק ד ס ב ג"צ

לכבוד
גב' נילי ארד, עו"ד
מנהלת מחלקת בג"צים
פרקליטות המדינה
משרד המשפטים
ירושלים

ג.נ.,

הנדון: בקשה לאישור יציאה ע"ש

צלאח,

1. אבקשך לבדוק האם לא ניתן לאפשר למרשנו הנ"ל לצאת לירדן לטיפול רפואי, ולמטרה זו בלבד.
2. על פי הדו"חות הרפואיים, אשר העתקם מצ"ב, מדובר באיש חולה מאוד הסובל ממחלת לב קשה. בעבר קיבל טיפול רפואי בבית החולים "מוקסד", אך אינו מבוטח במסגרת הביטוח הרפואי של המימשל, ולפיכך שילם מכיסו את דמי הטיפול שקיבל בבית החולים "מוקסד".
3. בירדן יוכל מרשנו לקבל טיפול רפואי חינם ע"י רופא מוכר.
4. פנייתי לבית-אל נענתה בשלילה.
5. נא התערבותך.

בכבוד רב,
מ/רה יו"ר
אנדרה רוזנטל, עו"ד

לוחה: התכתבות קודמת
דו"חות רפואיים

(מ.מ. 3210)

המוקד להגנת הפרט
רחוב אבו עוביידה 2, ירושלים 97200
טלפון 02-283555, פקס 02-894438

תאריך: 07.01.93

בתשובתך נא ציין: 2258

לכבוד
עתליה אבשלום, סג"מ
ע' רמ"ד מנהל משפטי
ת.ד. 10482
בית-אל 90300

ג.נ.,

הנדון: אישור יציאה ע"ש

צאלח,

שלכם: 221/00 - 12578 מיום 21.2.91
221/00 - 09785 מיום 14.10.91

1. בנובמבר '90, בפברואר '91 ובאוקטובר '91 נדחו בקשותיו ליציאה על ידיכם.
2. יליד 1925.
3. עפ"י הדו"חות הרפואיים המצ"ב, הקשיש סובל ממחלת לב קשה. קיבל טיפול רפואי בביה"ח מוקסד אולם אינו מבוטח ביטוח רפואי ולכן שילם מכיסו את הוצאות הטיפול והאישפוז. בירדן ביכולתו לקבל טיפול נאות חינם אין כסף.
4. אנו נמצאים עתה בפתחה של שנת 1993 ודנים בגורלו הרפואי של איש קשיש - עד מתי תמשיך הרשות להיות מאויימת על ידו ולשלול זכותו לקבל טיפול רפואי בחוץ?
5. נבקשך ליידע אותנו האם יש מניעה ליציאתו לצורך טיפול רפואי בלבד למשך כחודשיים.
6. במקרה של סירוב, נא ההנמקות לכך.

בכבוד רב,

דליה קרשטיין
מנהלת המוקד

לוחה: מסמכים רפואיים
(מ.מ. 5618)

תאריך: 25.05.93

בתשובתך נא ציין: 3421, 2789
3280, 3281, 3872
2258, 2749
3682, 1286

פ ק ס

לכבוד
אל"מ משה רוזנברג
ירעמ"ש איו"ש
ת.ד. 10482
בית-אל 90300

,.נ.א

הנדון: אישורי יציאה - עיכוב בקבלת תשובות

1. הפניות המפורטות להלן אינן בענות מזה זמן רב, ללא הסבר וייתכן שללא כל סיבה מוצדקת, למעט "טרמורס" של אנשים התלויים, לצורך יציאתם, ברשות, וזו מצידה מנצלת תלות זו.
2. כדי להדגיש, חלק מן הפניות לא נענו מזה 6 חודשים ויותר.
3. בהידה לנו עמדת הרשות לפיה "יציאה מהאזור היא פריבילגיה", אולם אין כל הצדקה לעיכובן של תשובות, צעד הכובל את ידינו ומותיר את כל הנוגעים בדבר בעמדת תלות מוגברת באטימות הרשות ובהליכים בירוקרטיים או אחרים שאין לנו יודעים סיבתם או תוכנם.
4. איננו מתכוונים להמשיך ולקבל מצב זה כמונן מאלינו.
5. מדובר ב:
א. 8.5 חודשי המתנה - אבו ג'אבר
נפת שכס (תיק שלנו 2789). פנייתנו: מיום 9.9.92, ללא תשובה.
- ב. 7.5 חודשי המתנה - מחמוד
(תיק שלנו 3421). פנייתנו: מיום 15.10.92.
- ג. 7 חודשי המתנה - משאקי
נפת שכס (תיק שלנו 3281). ממתין מאז 27.10.92 לקבלת תשובה בדבר הנימוקים לסירוב לאפשר יציאתו לחודש.

ד. 7 חודשי המתנה - אשתייה
נפת שכם (תיק שלנו 3280). ממתין מאז 27.10.92 לנימוקים לסירוב
לאפשר יציאתו לחודש.

ה. 5 חודשי המתנה - חלאוה
(תיק שלנו 2749). פנייה מיום 3.1.93 עדיין לא נענתה.

ו. 5 חודשי המתנה - צאלח
שכם (תיק שלנו 2258). פנייתנו היתה ביום 11.1.93.

ז. 5 חודשי המתנה - עביד
נפת שכם (תיק שלנו 1286). מאז 7.1.93 עדיין לא נענינו.

ח. 3.5 חודשי המתנה - עופי
נפת טולכרם (תיק שלנו 3682). ממתין מאז 15.2.93 לתשובה בדבר
תעודת מעבר.

ט. 3 חודשי המתנה - חנדקגי
(תיק שלנו 3872). פנייתנו במקרה דחוף זה היתה
בפקס ב-24.2.93, ועדיין ללא תשובה.

6. נבקש לסייע בקבלת תגובה בפרקי זמן סבירים באשר לבקשות כאלה.

7. נא תגובתך.

בכבוד רב ,

דליה קרשטיין
מנהלת המוקד

(מ.מ. 6727)

תצהיר

אני הח"מ י צאלח לאחר שהזהרתי כי עלי לאמר את האמת וכי אהיה צפוי לעונשים הקבועים בחוק אם לא אעשה כן, מצהיר בזה בכתב כדלקמן:

1. אני יליד 1925. נשפטתי בשנת 1982 ל-8 שנים. שוחררתי מהכלא ב-20.5.1985.
2. אין לי ביטוח רפואי.
3. הטיפול הרפואי בירדן הינו חינם, אין כסף.
4. אני איש חולה, כפי שמעידים התעודות הרפואיות אשר ברשותו של ב"כ.
5. אני מנסה לצאת לירדן משנת 1990.
6. לאחר שתוכן תצהירי תודגם לערכית, הריני מצהיר כי זה שמי, זעת חתימתי וכי תוכן תצהירי אמת.
7. אבקש להוסיף כי מטרת הנסיעה היא אך ורק לטיפול רפואי ואין בכוונתי כל דבר אחר.

חתימת המצהיר

הנני מאשר בזה כי ביום 28.6.1993 הופיע בפני עורך דין אנדרה רחנטל במשרדי בשכם מר צאלח שזוהה עצמו על ידי תעודת זהות מספר המוכר לי באופן אישי) ואחרי שהזהרתי כי עליו להצהיר את האמת וכי יהיה צפוי לעונשים הקבועים בחוק אם לא יעשה כן, אישר את נכונות הצהרתו הנ"ל וחתם עליה.

אנדרה רחנטל, עו"ד

תצהיר

אני הח"מ : צאלח לאחר שהוזהרתי כי עלי לאמר את האמת וכי אהיה צפוי לעונשים הקבועים בחוק אם לא אעשה כן, מצהיר בזה בכתב כדלקמן:

1. בשנת 1989 נשפטתי בבית משפט צבאי בשכם למשך שנה.
2. נשפטתי יחד עם אדם אחר בשם זואתיה. בחקירתו במשטרה הוא מסר שהוא שמע שיש אצל האבא שלי אמל"ח, זאת בעקבות ההנחה שלו שאני הפללתי אותו.
3. בחקירתי במשטרה לא מסרתי שברשותו של האבא שלי אמל"ח מן הסיבה הפשוטה שזה לא נכון.
4. בעקבות ההודעה של הנ"ל כי שמע שברשות האבא שלי אמל"ח נערך חיפוש בבית אבי בנוכחות ובנוכחתי ולא נמצא דבר.
5. החוקרים הציעו לי שאם אני אודה בהחזקת אמל"ח הם ירדו מהאבא שלי אך סירבתי כי לא החזקתי אמל"ח.
6. לאחר שתוכן תצהירי תורגם לערבית, הריני מצהיר כי זה שמי, זאת חתימתי וכי תוכן תצהירי אמת.

חתימת המצהיר

הנני מאשר בזה כי ביום 28.6.1993 הופיע בפני עורך דין אנדרה רחנטל במשרדי בשכם מר 'צאלח שזהה עצמו על ידי תעודת זהות מספו (המוכר לי באופן אישי) ואחרי שהוזהרתי כי עליו להצהיר את האמת וכי יהיה צפוי לעונשים הקבועים בחוק אם לא יעשה כן, אישר את נכונות הצהרתו הנ"ל וחתם עליה.

אנדרה רחנטל, עו"ד

צ ב א ה ג נ ה ל י ש ר א ל
אזור יהודה והשומרון
לשכת היועץ המשפטי

תאריך: 31 במרץ 1992
סימוכין: 221/00 - 02691

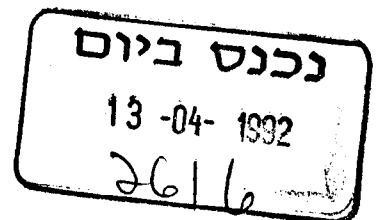
לכבוד
דליה קרשטיין
המוקד להגנת הפרט
רח' אבו עוביידה 2
ירושלים 97200

ג.נ.ג

הנדון: !
מכתבך: 2448 מ- 10 במרץ 1992
עמירה - בקשה ליציאה מהאזור

הריני להודיעך כי הגורמים המוסמכים שקלו בשנית את בקשת הנ"ל להיתר יציאה ועמדתם בעינה עומדת.

כבוד רב,
כרמית אבנון,
מ"מ רמ"ז מינהל משפטי
בשם היועץ המשפטי
סגן

כא/שרון

צ ב א ה ג נ ה ל י ש ר א ל
אזור יהודה והשומרון
לשכת היועץ המשפטי

תאריך: כח' אייר תשנ"ב
31 מאי 1992
סימוכין: 221/00 - 04063

לכבוד
מר רמי יובל, עו"ד
המוקד להגנת הפרט
רח' אבו עוביידה 2
ירושלים 97200

א.נ.,

הנדון: עמירה.
מכתבך: 2448 מ- 3 במאי 1992

יציאותיה של הנ"ל נוצלו לשם העברת מסרים בין פעילי פעילות חבלנית
עויינת וכן לגיוס תושבי האזור לפעילות חבלנית עויינת באופן המסכן את
בטחון האזור.

אשר על כן החליט מפקד כוחות צה"ל באזור שלא להתיר יציאתה אל מחוץ
לאזור.

בכבוד רב,
כרמית אבנון,
מ"מ רמ"ד מינהל משפטי
בשם היועץ המשפטי

כא/שרון

תאריך: 02.03.93

בתשובתך נא ציין: 2448

לכבוד
עתליה אבשלום, סג"מ
ע' רמ"ד מנהל משפטי
ת.ד. 10482
בית-אל 90300

ג.נ.,

הנדון: אישור יציאה ע"ש

עמידה, ת.ז.

שלכם: 221/00 06591 מיום 8.10.91
221/00 - 02691 מיום 31.3.92
221/00 04063 מיום 31.5.92

1. במכתביכם שבסמך נדחתה בקשה של עמידה לאישור יציאה מכל וכל.
2. עם פרוט שנת 1993 בוקש שיקול דעתכם הנוסף בבקשה זו.
3. במקרה של סירוב או התניה, נא פירוט הסיבות לכך.

בכבוד רב,

דליה קרשטיין
מנהלת המוקד

(מ.מ. 6135)

אני הח"מ | עמירה לאחר שהוזהרתי כי עלי לאמר את האמת וכי אהיה צפויה לעונשים הקבועים בחוק אם לא אעשה כן, מצהיר בזה בכתב כדלקמן:

1. אני ילידת 1969, תושבת שכם הלומדת באוניברסיטת אל נג'אח בחוג לחוק ופוליטיקה בשנה שלישית.
2. בתאריך 16.8.1991 ניסיתי לצאת דרך הגשר אך הוחזרתי.
- בתאריך 24.3.1991 יצאתי לירדן לחודש ימים.
3. יש לי קרובי משפחה מורחבת בירדן אשר ברצוני לבקרם.
4. לאחר שסורבתי לצאת לירדן דרך הגשר פניתי ל"בצלם" לבקשה לסיוע ב-3.9.91. מר באסם עיד פנה בכתב ללשכת היועמ"ש בבית אל בבקשה להנפיק לי אישור יציאה.
5. בעקבות פניית מר עיד הנ"ל, זומנתי לשתי חקירות אצל קפטן סמי וקפטן ארד בשכם. בחקירה נשאלתי על מטרת הנסיעה והשבתי שברצוני לבקר את קרובי המשפחה. על שאלתי מדוע אני מנועת יציאה הושבתי שאני יודעת.
6. אני מצהירה שמעודי לא נחקרתי חוץ משתי החקירות הנ"ל ואף פעם לא הייתי מעורבת בפעילות בלתי חוקית.
7. הטענה כי נוצלתי "לשם העברת מסרים בין פעילי פעילות חבלנית עוינת וכן לגיוס תושבי האזור לפעילות חבלנית עוינת" איננה נכונה ואין לה על מה להתבסס.
8. הריני מצהירה כי מטרת ביקורי היא אך ורק לביקור משפחתי בלבד וכי אין בכוונתי לנצל את ביקורי לירדן למטרה בלתי חוקית כלשהי.
9. הריני מצהירה כי זו חתימתי וזה שמי ותוכן תצהירי אמת וזאת לאחר שתורגם לערבית.

חתימת המצהיר

הנני מאשר בזה כי ביום 28.6.1993 הופיע בנפי עורך דין אנדרה רחנטל במשרדי בשכם הנ"ל שזההה עצמה על ידי תעודת זהות מספר (המוכר לי באופן אישי) ואחרי שהוזהרתי כי עליה להצהיר את האמת וכי תהיה צפויה לעונשים הקבועים בחוק אם לא תעשה כן, אישרה את נכונות הצהרתה הנ"ל וחתמה עליה.

אנדרה רחנטל, עו"ד

תצהיר

אני הח"מ חלאוה לאחר שהזהרתי כי עלי לאמר את האמת וכי אהיה צפוי לעונשים הקבועים בחוק אם לא אעשה כן, מצהירה בבזה בכתב כדלקמן:

1. אני מנסה לצאת לירדן משנת 1990 אך הממשל מתנה את יציאתי בשהייה רצופה לא פחות משלוש שנים: במלים אחרות הגלייה מרצון לתקופה קצובה.
2. אני נשוי ואב לבת הגר בנין.
3. אציין כי נשפטתי בבית משפט צבאי שכס למאסר בפועל של 10 שנים אולם שוחררתי שנה ושלושה חודשים לפני תום תקופת המאסר. שוחררתי בשנת 1982.
4. הייתי עצור מינהלי מחודש אוקטובר 1988 עד אפריל 1989.
5. הונפקה לי תעודה מיוחדת מחודש מאי 1989 עד חודש מרץ 1990.
6. מטרת הנסיעה היא לביקור משפחה הנמצאת בחו"ל. יש לי ארבעה אחים המתגוררים בירדן ואחד שגר באיטליה.
7. אציין כי אמי הסובלת ממחלת הלב הינה בטיפול רפואי ממושך והיא מקבלת את הטיפול בבתי חולים בירדן והיא נאלצת לנסוע לקבל טיפול לבד בלי ליווי שלי, הבן היחיד שלה פה.
8. אני מצהיר כי מטרת ביקורי היא אך ורק לביקור משפחתי בלבד ואין בכוונתי לנצל את הנסיעה למטרה בלתי חוקית כלשהי.
9. הריני מצהיר כי זה שמי, זאת חתימתי וכי תוכן תצהירי אמת.

חתימת המצהיר

הנני מאשר בזה כי ביום 28.6.1993 הופיע בפני עורך דין אנדרה רחנטל במשרדי בשכם מר חלאוה שזהה עצמו על ידי תעודת זהות מספר המוכר לי באופן אישי) ואחרי שהזהרתיו כי עליו להצהיר את האמת וכי יהיה צפוי לעונשים הקבועים בחוק אם לא יעשה כן, אישר את נכונות הצהרתו הנ"ל וחתם עליה.

אנדרה רחנטל, עו"ד

המוקד להגנת הפרט
רחוב אבו עוביידה 2, ירושלים 97200
טלפון 02-283555, פקס 02-894438

תאריך: 03.01.93

בתשובתך נא ציין: 2749

לכבוד
עתליה אבשלום, סג"מ
ע' רמ"ד מנהל משפטי
ת.ד. 10482
בית-מל 90300

ג.נ.,

הנדון: בקשה למתן אישור יציאה ע"ש

חלאוה,

שלכם: 221/00 - 07595 מיום 15.10.90
221/00 - 01375 מיום 16.5.91
221/00 - 02157 מיום 15.3.92

1. מזה שלוש שנים מתנה הרשות הסכמתה ליציאתו של מר חלאוה בהרחקתו מרצון לתקופה של שלוש שנים רצופות.
2. עם תחילתה של שנה חדשה, נבקש להביא בקשתו לאישור יציאה לחודש ימים בלבד לדיון מחודש.
3. במקרה של סירוב להתיר יציאתו או התנייה בשהות ארוכה מחוץ לגדה, נבקש לנמק הסיבות לכך.

בכבוד רב,

דליה קרשטיין
מנהלת המוקד

(מ.מ. 5549)

תצהיר

אני הח"מ מחמוד לאחר שהזהרתי כי עלי לאמר את האמת וכי אהיה צפוי לעונשים הקבועים בחוק אם לא אעשה כן, מצהיר בזה בכחב כדלקמן:

1. אני נשואה ל... _ אמין מנפת טולכרם (אלראס) מאז שנת 1978, ויש לי ששה ילדים.
2. עבודתי כמורה בעג'מאן שבנסיכות הערביות שבמפרץ. חזרתי לגדה המערבית בחודש אוקטובר שנת 1987.
3. משכורתי הופקדה בבנק הערבי בעג'מאן (בעבר הופקדה בבנק עומאן). כאשר סיימתי את עבודתי העברתי את כספי וחסכונותי לבנק הערבי שבירדן. יש לי חשבון נוסף בבנק ה"אסכאן" שברבת עמון.
4. אני מתכוונת לנסוע לירדן על מנת להעביר את הכספים והחסכונותי שלי שבבנקים הירדניים לבנקים שבגדה המערבית.
5. מעודי לא הזמנתי לחקירה במשטרה ולא נחקרתי למעט פגישה עם קפטן נאאל במימשל בטולכרם שנתקיימה בעקבות החזרתי על עקבותי מהגשר ביום 28.7.1992.
6. לאחר שתוכן תצהירי תורגם לערבית, הריני מצהירה כי זה שמי זאת חתימתי וכי תוכן תצהירי אמת.
7. אוסיף ואציין כי חלק ממשפחתי מרצועת עזה: ביקשתי אישור כניסה לרצועת עזה. הבקשה סורבה.

חתימת המצהיר

הנני מאשר בזה כי ביום 28.6.1993 הופיע בפני עורך דין אנדרה רחנטל במשרדי בשכם, גבי מחמוד שזהתה עצמה על ידי תעודת זהות מספר (המוכר לי באופן אישי) ואחרי שהזהרתי כי עליה להצהיר את האמת וכי תהיה צפויה לעונשים הקבועים בחוק אם לא תעשה כן, אישרה את נכונות הצהרתה הנ"ל וחתמה עליה.

אנדרה רחנטל, עו"ד

צ ב א ה ג נ ה ל י ש ר א ל
אזור יהודה והשומרון
לשכת היועץ המשפטי

תאריך: י"א אדר
4 מרץ
סימוכין: 221/00 -
תשנ"ג 1993
01920

לכבוד
עיריית עמיאל
המוקד להגנת הפרט
רח' אבו עוביידה 2
ירושלים

ג.נ.ג

הנדון: מחמוד
מכתבכם: 3421 מיום 15 בפברואר 1992.

בדיקת בקשת הנ"ל ליציאה מהאזור אורכת זמן ארוך מהרגיל.

עם קבלת תשובה בעניינו - נודיעכם דבר.

בכבוד רב,
עתליה אבשלום, סג"מ
מ"מ רמ"ד מנהל משפטי
בשם היועץ המשפטי

עא/דקלה

תאריך: 05.01.93

בתשובתך נא ציין: 3682

לכבוד
עתליה אבשלום, סג"מ
ע' רמ"ד מנהל משפטי
ת.ד. 10482
בית-אל 90300

ג.נ.,

הנדון: אישור יציאה ע"ש

עופי

1. בקשתו של מר עופי לתעודת מעבר שהוגשה בספטמבר 1992 במימשל בטול כרם נדחתה.
2. בעקבות הגשת הבקשה זומן למפגש עם איש השב"כ שהציע לו שיתוף פעולה בתמורה למתן התעודת המבוקשת.
3. ב-1984 נעצר ל-34 ימי חקירה ובשנת 1989 ל-38 ימי חקירה. בכל פעם שוחרר ללא משפט.
4. למד בדומניה הנדסה בין השנים 1981 עד 1989.
5. מבקש לצאת לגרמניה כדי לשאת לאשה את חברתו, אותה הכיר במהלך לימודיו.
6. מבקש ליידע אותנו האם יש מניעה ליציאתו לפרק זמן הקצר מ-9 חודשים (יילד 1962).
7. במקרה של מניעה, נא לציין הסיבות המפורשות לכך.

בכבוד רב,

דליה קרשטיין
מנהלת המוקד

(מ.מ. 5569)

תצהיר

אני הח"מ עופי לאחר שהזהרתי כי עלי לאמר את האמת וכי אהיה צפוי לעונשים הקבועים בחוק אם לא אעשה כן, מצהיר בזה בכתב כדלקמן:

1. למדתי הנדסת מכונות ברומניה בין השנים 1981 עד 1989.
2. אני עובד משנת 1991 כמהנדס בעיריית טולכרם.
3. בתקופת הלימודים פגשתי אשה רומניה בשם אלתינוביץ אשר גרה כעת בהמבורג שבגרמניה. בכוונתי לשאת את לאשה.
4. הגשתי בקשה לקבלת תעודת מעבר בספטמבר 1991 על מנת לנסוע לגרמניה לתקופה קצרה שלא תעלה על ארבעה חודשים. הבקשה סורבה.
5. אציין כי בשנת 1984 ובשנת 1989 נעצרתי לתוקפה של כ-30 יום ושוחררתי ללא הגשת כתב אישום.
6. בעקבות הגשת הבקשה לקבלת תעודת מעבר בספטמבר 1992 זומנתי למפגש עם איש השב"כ בשם קפטן "אבו-ג'זאלה" אשר הציע לי לשתף פעולה עם השב"כ בתמורה למתן התעודה המבוקשת. סירבתי להצעה.
7. אציין כי בכוונתי לעבור קורס השתלמות בהנדסת מכונות אשר יתקיים באירופה במסגרת השוק האירופאי המשותף.
8. ידוע לי כי הבירוקרטיה הידרדנית מצריכה המתנה ממושכת וכן הוצאות נכבדות ולכן נסיעה דרך נתב"ג עדיפה לי על פני נסיעה דרך הגשר.
9. לאחר שתוכן תצהירי תורגם לי לערבית, הריני מצהיר כי זה שמי, זאת חתימתי ותוכן תצהירי אמת.

חתימת המצהיר

הנני מאשר בזה כי ביום 28.6.1993 הופיע בפני עורך דין אנדרה רחנטל במשרדי בשכם, מר עופי שזהה עצמו על ידי תעודת זהות מספר (המוכר לי באופן אישי) ואחרי שהזהרתי כי עליו להצהיר את האמת וכי יהיה צפוי לעונשים הקבועים בחוק אם לא יעשה כן, אישר את נכונות הצהרתו הנ"ל וחתם עליה.

אנדרה רחנטל, עו"ד

תצהיר

אני הח"מ חנדקגי לאחר שהוזהרתי כי עלי לאמר את האמת וכי אהיה צפוי לעונשים הקבועים בחוק אם לא אעשה כן, מצהיר בזה בכתב כדלקמן:

1. אני חזרתי לגדה המערבית ב-28.3.1992. אני נשוי ואב ל-2.
2. ביום 28.6.1992 אשתי וילדי נכנסו לגדה על פי רשיון ביקור. הם יצאו ביום 30.9.1992.
3. הוחזרתי מהגשר באותו מועד שנסעה אשתי וילדי. ניסתי לצאת שוב ביום 30.10.1992 ושוב הוחזרתי מהגשר.
4. פניתי לקפטן צור בטול כרם. הוא אמר לי כי אם רצוני לצאת, עלי לעבוד עם השב"כ. סרבתי.
5. לא נשפטתי לעולם.
6. עבדתי כפקיד בחו"ל.
7. רצוני לראות את אשתי ואת ילדי. הגשתי בקשה למתן רשיון ביקור עבור אשתי וילדי, בתחילת חודש יוני 1993. הבקשה סורבה.
8. לאחר שתוכן תצהירי תורגם לערבית, הריני מצהיר כי זה שמי, זאת חתימתי וכי תוכן תצהירי אמת.

חתימת המצהיר

הנני מאשר בזה כי ביום 28.6.1993 הופיע בפני עורך דין אנדרה רחנטל במשרדי בשכם הנ"ל שזהה עצמו על ידי תעודת זהות מספר (המוכר לי באופן אישי) ואחרי שהוזהרתי כי עליו להצהיר את האמת וכי יהיה צפוי לעונשים הקבועים בחוק אם לא יעשה כן, אישר את נכונות הצהרתו הנ"ל וחתם עליה.

אנדרה רחנטל, עו"ד

תאריך: 24.02.93

בתשובתך נא ציין: 3872

פקס'

לכבוד
עתליה אבשלום, סג"מ
ע' רמ"ד מנהל משפטי
ת.ד. 10482
בית-מל 90300

ג.נ.,

הנדון: מישור יציאה ע"ש

חנדקגי.

1. מר חנדקגי, יליד 1963, הוחזר מהגשר ב-30.9.92 וכן ב-30.10.92.
2. פנייה ל"קפטן" צור בנפה העלתה כי הוא מנוע יציאה, אלא אם ישתף פעולה.
3. מעודו לא נעצר.
4. מר חנדקגי שוהה בירדן ושומר על תושבותו כאן. הגיע לגדה במרץ 1992 וביקש רישיון ביקור עבור אשתו וילדיו. עם קבלת הרישיון נכנסו אשתו והילדים ביוני 1992, ויצאו ב-30.9.92.
5. מר חנדקגי התכוון לצאת עימם אולם כאמור, הוחזר מהגשר.
6. רוצה לצאת בדחיפות להיות עם משפחתו בחודש הרמדאן בירדן.
7. נבקש ליידע אותנו האם יש מניעה ליציאתו.
8. במקרה של סירוב, נא פירוט הסיבות לכך.
9. נבקש תשובתך בדחיפות.

בכבוד רב,

דליה קרשטיין
מנהלת המוקד

(מ.מ. 6073)

תצהיר

אני הח"מ יוסף וולפסון לאחד שהוזהרתי כי עלי לאמר את האמת וכי אהיה צפוי לעונשים הקבועים בחוק אם לא אעשה כן, מצהיר בזה בכתב כדלקמן:

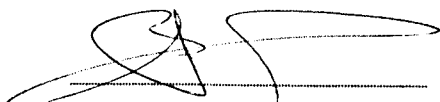
1. אני סטודנט למשפטים שנה א' באוניברסיטה העברית בירושלים, המתנדב במוקד להגנת הפרט.

2. במסגרת ההכנות להגשת עתירה זו בדקתי התיקים בנושא האמוד המצויים במוקד והכנתי הדו"ח המצ"ב שענייניו דיכוז פניות בעניין אישורי יציאה שלא נענו ע"י הרשויות במשך זמן ממושך.

3. הריני מצהיר כי זה שמי, זאת חתימתי וכי תוכן תצהירי אמת.

יוסף וולפסון
חתימת המצהיר

הנני מאשרת בזה כי ביום 15.7.93 הופיע בפני עורכת דין באדרה חודרי במשרדי ברח' אבו עובדייה 4, ירושלים, הנ"ל שזהה עצמו על ידי תעודת זהות מס' (המוכר לי באופן אישי) ואחרי שהזהרתיו כי עליו להצהיר את האמת וכי יהיה צפוי לעונשים הקבועים בחוק אם לא יעשה כן, אישר את נכונות הצהרתו הנ"ל וחתם עליה.

באדרה ג. חודרי, עו"ד

בג"צ 3927/93
קבוע ל-28.9.93

כבית המשפט העליון
בשכתו כבית המשפט הגבוה לצדק

בעניין: צאלח ואח'

העותרים

ב"כ עו"ד אנדרה רזנטל

נגד

1. ממקד כוחות צה"ל בגדה המערבית

2. שרות הביטחון הכללי

המשיבים

ע"י ב"כ עו"ד יוכי גנסי

בקשה לביטול עתירה

1. ביום 21.9.1993 בישרה ב"כ המשיבים לב"כ העותרים כי אין עוד מגיעה ליציאת העותרים מן השטחים.
2. למעשה נותרה בעינה שאלת הזמן הדרוש למשיבים עד לגמר טיפולם בבקשותיה של עותרת מספר 7, שאלה שלב העתירה סב סביבה. עניין זה סודר על ידי הגחיות פנימיות של ב"כ המשיבים ומן הדין ליתן הזדמנות למשיבים ליישם. לשם שלמות העניין, הגחיות אלה הינן כדלקמן:
 - א. כאשר סירובה של הרשות לאפשר את יציאתו של פלוני מבוסס על זתר ממקור מידע אחד, תימסר הנמקה רחבה יותר אשר בעבר;
 - ב. זמן הטיפול הממוצע בבקשה "רגילה" יהיה כ- חודשיים;
 - ג. מקרים דחופים, הריגים יוצאי דופן, כגון טיפול רפואי, החחלת לימודים, אסון משפחתי וכיו"ב יופלו בדחיפות.
3. אשר על כן, מתבקש כבוד בית המשפט לבטל את העתירה ללא צו להוצאות.

ירושלים, היום ה-22.9.1993

ANIS 23/4
אנדרה רזנטל, עו"ד
ב"כ העותרים

